

אוניברסיטת תל אביב-הפקולטה למשפטים ד"ר אמיר חורי

קניין דוחני באמנות ובהסכמים בינלאומיים

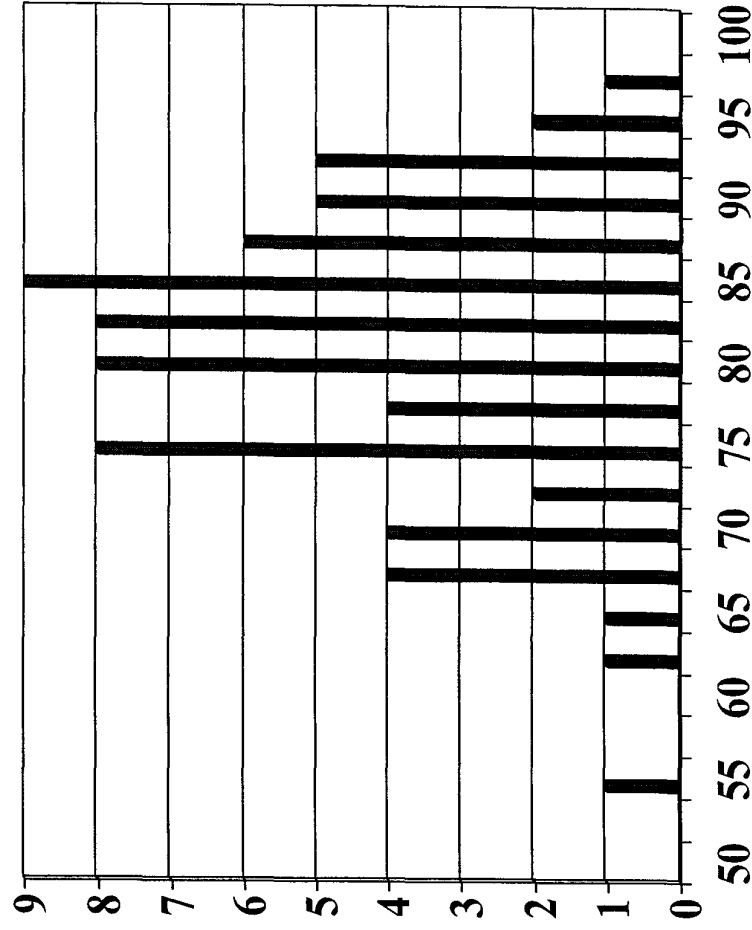
1	א	11	ב	21	ב	31	ב
2	ג	12	ג	22	ד	32	ג
3	ג	13	א	23	ב	33	ד
4	ב	14	ד	24	ג	34	ב
5	ב	15	ב	25	א	35	ד
6	ב	16	ג	26	ד	36	ד
7	ד	17	ד	27	ב	37	ג
8	א	18	ד	28	ג	38	ב
9	א	19	ג	29	ד	39	א
10	ב	20	ג	30	ב	40	ג

מועד א, תשס"ה

תשובות והתפלגות ציונים

אנכי -- מספר נבחנים

אופקי -- ציון

צ"ל / סל / צ"ל
צ"ל / סל / צ"ל
צ"ל / סל / צ"ל

משה

3 עמודים
להפריד פסקאות
בפסקה אחרונה

משה הגיש כנגד צבי בבית משפט השלום ברחובות תובענה לסכום כסף והכתיר אותה בשם "המרצת פתיחה". לתובענה צורף תצהיר שבו כתב משה כי למיטב אמונתו מגיעים לו יותר מ-2 מיליון ₪. יש לצרף להמ"פ תצהיר על פי מיטב הידיעה לפי תקנות 255 ו-241(א). צבי לא ענה כלל אולם הופיע לדיון שנבקע וביקש להגיש תצהיר מטעמו. משה התנגד להבאת תצהירו של צבי בטענה כי היה עליו להגיש כתב הגנה וכי היה עליו לצרף את תצהירו לכתב ההגנה. על פי תקנה 256, צבי רשאי שלא להשיב על פי תקנה 256 ובית המשפט עשוי לאשר את הגשת התצהיר מטעמו של צבי לפי הסיפא של תקנה 256. ביום הדיון החליט השופט לבטל את המרצת הפתיחה והורה לצדדים להגיש כתבי טענות. משה ערער על ההחלטה ואילו צבי הגיש בקשה לביטול אותה החלטה. בקשתו של צבי נדחתה והוא ערער על דחיית בקשתו. כך או כך, הגיש משה כתב תביעה רגיל וכו בקש שצבי ישלם לו 2.9 מיליון ש"ח וצבי הגיש כתב הגנה. על פי תקנה 258 רשאי בית המשפט להעביר את התובענה לפסים של תביעה רגילה. הן החלטתו לעשות כן והן החלטתו בבקשה לביטול הן החלטות אחרות שיש עליהן ערעור ברשות. שים לב לבעיית סמכות עניינית עקב הסכום ש 2.9 מיליון ₪. צבי שרגז על דחיית הבקשה לביטול הגיש בקשה לפסולות של השופט. לטענתו, נודע לו באותו בוקר כי אשתו של השופט היא בתו של משה. השופט ענה מייד כי עובדה זו לא תשפיע על מיטב שיקוליו שכן הוא שופט מקצועי וכן כל שופט אחר היה נוהג כמוהו, ולכן אין הוא פוסל את עצמו. צבי ערער על החלטת השופט לפני נשיא בית המשפט המחוזי, והנשיא קבע כי על השופט לפסול את עצמו וכי התיק יעבור לשופט אחר. התיק אכן עבר לשופט אחר. בקשת הפסלות בדין יסודה לפי סעיף 77א(1) לחוק בתי המשפט לא יושב שופט בדין בידעו כי צד להליך הוא בן משפחה של השופט והגדרת "בן משפחה" כוללת גם הורה של בן זוג. באשר לטענתו בקשר לאובייקטיביות שלו ידוע כי המבחן לאובייקטיביות אינו קשור ליכולתו המקצועית העשויה להיות גבוהה אלא לשופט הסביר ונסיונו לטעת אובייקטיביות בהחלטתו אינה רלוונטית שכן המחליט בעניין הוא נשיא בית המשפט העליון (ולא נשיא בית המשפט המחוזי), שופט בית המשפט העליון או מותב על פי סעיף 77א(ג) לחוק בתי המשפט.

השופט החדש קרא לצדדים לתזכורת והודיע להם שעליהם להגיע לפשרה מייד שאחרת הוא ישית עליהם הוצאות כבדות במיוחד. בישיבה זו בבית המשפט ביקש צבי לדחות את התביעה על הסף. ואילו משה ביקש להפסיק את התובענה כי עד מרכזי שלו נמצא באוסטרליה ולא ברור מתי יחזור. השופט החליט לדחות את בקשות שני הצדדים. משה ביקש לפצל את הסכום לשני סכומים האחד של 2.5 מיליון ₪ והאחר של 400000 ₪ שיבקש לאחר מכן. השופט סרב לבקשה לפיצול הסעד.

בהמשך הדיון החליטו הצדדים להעביר את התיק אל אותו שופט כדי שיכריע בעניינם לפי סעיף 79א לחוק בתי המשפט. בינתיים ביקש משה במעמד צד אחד צו עיקול עד 3 מיליון ₪ על כספו של משה שבבנק לאומי. השופט נתן למשה את מבוקשו, בכפוף ל"ערוכה עצמית" וערכות בנקאית בגובה 100000 ₪. מצד שני, צבי כתב תלונה אל נציבות תלונות הציבור על שופטים ובקש לפסול את השופט החדש עקב הלחץ שהפעיל על הצדדים להגיע לפשרה שהוא קרא לה במכתבו "כפוייה".

הבקשה לדחייה מבוססת על חריגה מסמכות עניינית לפי תקנה 101(א)(2) והבקשה להפסקה לפי תקנה 154. לגבי הפיצול, לא ניתן להפריד סעד אחד הנובע מעילה אחת לשני חלקים (השתק). פס"ד של פשרה שהושג בכפייה מוליך למסקנה אפשרית כי יש יסוד להגשת ערעור (בנקודה זו מי שירשום אפשר לתת לו בונוס). יש בעייה מסויימת בעניין העיקול שכן סמכותו העניינית של בית המשפט משתרעת על תביעות שהסעד בהן אינו עולה על 2.5 מיליון ₪. ניתן - ואפילו נכון יותר - להגיש בקשה לעיקול במעמד צד אחד (תקנה 366(ב)). הערובה העצמית היא ההתחייבות הנדרשת בתקנה 364(א) ו-365(ב) ואילו הערבות הבנקאית היא ככל הנראה הערבות הנדרשת על פי תקנה 364(א). הנתונים מזכירים את פרשת "מפעלי גדנסקי נ' ברום - רע"א 98/03 ושם הוחזר התיק לבית המשפט קמא כדי שיכריע בהגדרת ה-100000 ₪ שכן ערבון לא יעלה על 50000 ₪ (תקנה 364(ג)). לבסוף, לנציבות תלונות הציבור על שופטים אין שיניים (ר' חוק נציב תלונות הציבור על שופטים, תשס"ב-2002).

השופט נתן פסק דין שנתן למשה 2.9 מיליון ₪ ולבקשת משה בעל פה לפניו במעמד שימוע פסק הדין האריך את צו העיקול. צבי ביקש עיכוב ביצוע פסק הדין וכן רשות לערער. השופט סרב לעכב את ביצוע פסק הדין אך העניק לצבי רשות לערער בתוך פסק הדין. משה הגיש ערעור על החלטת השופט להעניק לצבי רשות ערעור וצבי ערער על פסק הדין וביקש לעקל כספים בשווי הכספים שקבל משה.

באילו עילות יוכל צבי לערער על פסק הדין?
לא צריך לבקש רשות ערעור על פסק דין בערכאה ראשונה וכן אפילו אם כן, שופט שלום אינו רשאי להעניק רשות ערעור אלא רק שופט מחוזי על פסק דין בערכאה שניה. משה אינו רשאי לערער על החלטת השופט להעניק רשות ערעור (תקנה 409) וצבי עשוי לערער הן עקב חריגה מסמכות (מעל 2.5 מיליון ₪) והן עקב כפייתו להסכים לפשרה לפי 79א. הוא עשוי לצרף לפי תקנה 411 את ההחלטה האחרת שלפיה נדחתה בקשתו לדחות את התביעה על הסף בשל העדר סמכות. יתכן שיטען עוד כי אין זה המקרה החריג והנדיר שבו מוענק לצד כל מבוקשו (פרשות אגיאפוליס ובוקרה - בנקודה זו להעניק בונוס למי שיזכיר את אגיאפוליס ובוקרה).
מועד הגשת העיקול? באיזה נסיבות ניתן לעקל כספים שאצל אחר?

הכרעה 11/1